

Prisiminti Jėzų

Lindsė Taner

Paremta tikra istorija

Mija džiaugėsi. Tai buvo jos pirmas kartas bažnyčioje! Misionieriai jos šeimai papasakojo apie šią bažnyčią. Jos šeima nusprendė ateiti.

Mija žvalgėsi. Ant stalo ji pamatė baltą staltiesę. Po ja kažkas buvo.

„Kas yra po staltiese?“ – Mija paklausė misionierės.

Sesuo Henson nusišypsojo. „Tai sakramentas.“

Sakramentas. Sunkus žodis. Mija

buvo girdėjusi, kaip misionieriai mamytei ir tėtukui apie jį pasakojo. Tačiau ji nebuvo tikra, kad supranta, kas tai yra.

Visi sugiedojo giesmę. Du vyrai atidengė baltą staltiesę. Po ja buvo padėklai su duona! Mija stebėjo, kaip jie į gabalėlius laužo duoną.

Po giesmės vienas iš vyrų sukalbėjo maldą. Kiti vyrai visiems išdalino duoną.

„Ši duona mums padeda atminti

Jėzaus kūną“, – sušnibždėjo sesuo Garsija.

Mija paėmė gabalėlį duonos. Ji įsivaizdavo priešais ją stovintį Jėzų.

Po to buvo dar viena malda. Vyrų išnešiojo mažyčius indelius su vandeniu.

„Šis vanduo mums padeda atminti Jėzaus kraują, – sušnibždėjo sesuo Garsija. – Jis mirė už mus, nes mus mylėjo.“

Mija paėmė indelį vandens. Ji

galvojo apie didelę Jėzaus meilę jai. Jai atrodė, jog Jis ją smarkiai apkabina.

Vėliau sesuo Henson davė Mijai paveikslėlį su Jėzumi. „Duoną valgome ir vandenį geriamo, kad atmintume Jėzų ir pasižadėtume Juo sekti.“ Ji nusišypsojo. „Ką manai apie sakramentą?“

Mija pažvelgė į paveikslėlį su Jėzumi. Ji prisiminė jaustą šilumą. Nusišypsojo. „Buvo nuostabu! Myliu Jėzų.“ ■

Autorė gyvena Kalifornijoje, JAV.